इन्द्राग्नी अवतꣳ सचीभिः। इमेनु ते रश्मयः सूर्य्यस्य। येभिः सपित्वं पितरो न आयन्" इति। हे 'वज्रबाहू' वज्रायुधपाणी इन्द्राग्नी, 'आभरतं' धनमाहरतं, आहृत्य च 'शिक्षितं' संस्कुरुतं, 'शचीभिः' स्वकीयशक्तिभिः, 'अवतं' अस्मान् रक्षतं। 'नः' अस्माकं, 'पितरः', 'येभिः' यैः, 'सूर्य्यस्य', रश्मिभिः, 'सपित्वमायन्' सम्बन्धित्वं प्राप्ताः। 'ते' 'सूर्य्यस्य रश्मयः', 'इमेनु' इम एव, भवदधीना वर्त्तन्ते। अतः पितृन्निवास्मान् पालयतं॥

अथ प्रैषमाह। "होता यक्षदिन्द्राग्नी। छागस्य हविष आत्तां अद्य। मध्यतो मेद उद्भृतं। पुरा द्वेषोभ्यः पुरा पौरुषेय्या गृभः। घस्तां नूनं। घासे अङ्गाणां यवसप्रथमानां। सुमत् क्षराणाꣳ शतरुद्रियाणां। अग्निष्वात्तानां पीवोपवसनानां। पार्श्वतः श्रोणितः सितामत उत्सादतोः। अङ्गादङ्गादवत्तानां। करत एवेन्द्राग्नी। जुषेताꣳ हविः। होतर्यज" इति। दैव्यो 'होता', 'यक्षत्' पूजयतु। हे 'इन्द्राग्नी', युवां 'हविषः' हविर्भूतस्य 'छागस्य', 'मध्यतः' मध्यदेशात्, 'उद्भृतं मेदः' उत्कृष्य सम्पादितं मेदःप्रभृतिसारं, 'अद्य' अस्मिन् कर्म्मणि, 'आत्तां' भक्षयतां। 'द्वेषोभ्यः पुरा' द्वेषिभ्यो रक्षोभ्यः पूर्व्वं, रक्षांसि यावन्नोपघ्नन्ति ततः पुरा, तथा 'पौरुषेय्या गृभः पुरा' पुरुषसम्बन्धिनो ग्रहणात् पूर्व्वं, विरोधिनः पुरुषा यावद्गृहीत्वा न गच्छन्ति ततः पूर्व्वमेव, 'नूनं घस्तां' अवश्यं भुञ्जातां। घस्यन्ते भक्ष्यन्ते हवीꣳष्यस्मिन् कर्म्मणीति घासो यागः तस्मिन्